

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1001/2015
08.07.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, Лидије Ђукић, Споменке Зарић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца О.Ж. из Н., чији је пуномоћник Ж.М., адвокат из Н., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП 4989 Куршумлија, коју заступа Дирекција за имовинско-правне послове, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 228/15 од 12.02.2015. године, у седници одржаној 08.07.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 228/15 од 12.02.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 228/15 од 12.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1976/13 од 04.11.2014. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету исплатом 80.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, 50.000,00 динара на име претрпљеног страха и 350.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, а све са законском каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев за исплату још 150.000,00 динара на име душевних болова због умањења животне активности са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 133.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 228/15 од 12.02.2015. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу који се односи на накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, претрпљени страх и душевне болове због умањења животне активности у висини од 280.000,00 динара, све са припадајућом каматом, док је ставом другим изреке преиначена првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке у делу који се односи на накнаду нематеријалне штете на име душевних болова због умањења животне активности, преко досуђеног износа од 280.000,00 динара до износа од 350.000,00 динара и у том делу је тужбени захтев

одбијен. Ставом трећим изреке, преиначено је и решење о трошковима поступка, садржано у ставу трећем изреке, па је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 90.000,00 динара, док је преко наведеног износа до 133.500,00 динара, захтев тужиоца одбијен.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете коју је тужилац, као припадник професионалне војне службе код тужене, претрпео услед повреде задобијене приликом обављања радног задатка, извођења активности гађања, па су одлуке судова засноване на одредбама материјалног права о објективној одговорности тужене (штета од опасне ствари). Међутим, Врховни касациони суд налази да у конкретном сличају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер правилна примена правила о искључењу одговорности тужене, зависи од утврђеног чињеничног стања, па евентуално другачија судска одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци.

У складу са изнетим, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из напред изнетог произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради уједначавања судске праксе, ради новог тумачења права, као ни ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. и 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 17.04.2013. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 410.000,00 динара, што по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**